

Іван Марченко

ІМ - Мого батька розкуркулили в 30-му році, зимою. Батько втік, бо сусід, сусіда повідомив "Павле, втікай з дому, бо прийдуть тебе завтра розкуркулювати." Й на засіданні сільсовету, а по українське, сільської ради, рішили тебе розкуркулити. А коли тебе застануть, тебе вб'ють. Батько, тікай в Харків. Батько відразу одягнувся й пішки в Харків, до 40 км, ноччю, через поля. Отже він втік. Приїхали

-Це коли було?

ІМ - Це було в 30-му році. На початок. Приїхали розкуркулювати, нас дітей повикідали з хати, й в січні місяці, дуже холодно. Харків це точка найбільшого [не зрозуміло] клімату на Україні. Холоди бувають великі. І так до вечора нікому не давали мою матір із дітьми забрати зі снігу.

В 32-му році почався Голод. Я був у селі, а мати й батько в Харкові вже. Голод почався, й їсти не було чого. І моя бабця кожний день літом посилала мене нарвати трави. Лобода. Лободою, травою годували корів, переважно. І вона варили цю траву, й нас двох дітей, й сама їла.

Знаєте, я мав сім рочків тоді, урожай був, як врожай, нормальний. Але люди знали, що це Голод, й що влада наказала забрати все в населенні. Про це говорили, й сусіди з моєю бабцею, й люди що приходили, заходили, лише про це й говорили. Голод, й наші люди вмирають. І їх брали опісля, бабця каже, "ось, ось, ось, везуть вже мертвих. " Того, другого, третього, по імі, прізвищі, везуть уже. Яма була викопана на цвинтарі, й звозили туди, кидали в одну яму. Оце я знаю.